

te luisteren, want hoorde hij daar Bouden niet? Hij hield zijn adem in, maar het lukte hem niet om zich op de geluiden te concentreren. Met een paar woeste bewegingen draaide hij zich om, op zoek naar een deur om tegenaan te bonken, wat hem onmiddellijk weer een schreeuw van pijn ontlokte. Zweet gutste in zijn ogen, hij verloor bijna weer het bewustzijn.

Of misschien gebeurde dat ook wel, want hij kon zich niet herinneren dat er mensen binnen waren gekomen. Toch stond er ineens een groepje nonnen om hem heen, die zwijgend op hem neer keken. ‘Het is tijd,’ verbrak een van hen de stilte. Ze sloegen allemaal tegelijk een kruis en prevelden een gebed. Wouters hand en hoofd leken nog meer te bonken dan eerst, of misschien was het wel zijn hart dat als een razende tekeering. De nonnen legden hem zonder een woord in een kruiwagen en negeerden zijn gedempte protesten. In het midden van de binnenplaats was een berg hout opgestapeld; erbovenop lag het lichaam van de moeder-overste met naast haar de dode hond.

Ondanks de pijn en de paniek begreep Wouter onmiddellijk wat er te gebeuren stond. Hij verzette zich uit alle macht toen hij uit de kruiwagen werd getild, maar door de mist in zijn hoofd werd het hem weer snel zwart voor de ogen. Toen de vlammen aan zijn lijf begonnen te likken kwam hij weer bij. De brul die uit zijn keel opsteeg ging dwars door zijn knevel heen, een rilling trok door de biddende groep nonnen. Die hieven hun handen ten hemel en zonden hun gebed luidkeels naar hun Heer.

Wouter voelde zijn vlees smelten.